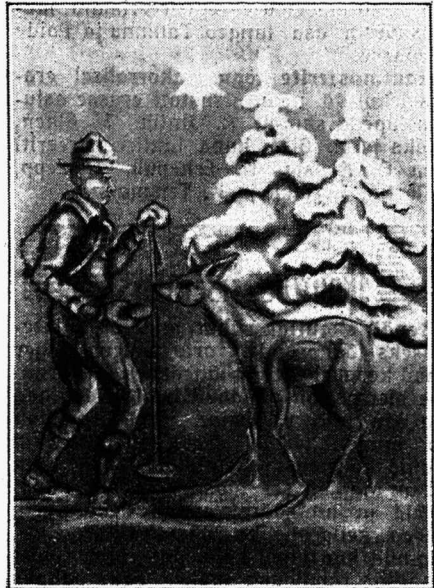

EESTI SKAUT

EESTI SKAUTIDE MALEVA HAALEKANDJA

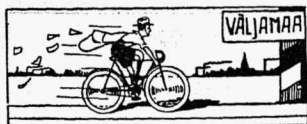

Skaut metskitsega

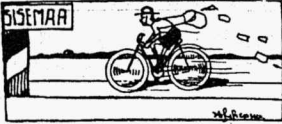
VII AASTAKÄIK 21. DETSEMBER 1927 Nr. 3
VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄÄSTAAP

TOIMETUS JA TALITUS:
TARTUS, VALLIKRAAVI TÄNAV 19
AADRESS KIRJAVAHETUSEKS:
TARTU, POSTKAST 130

VASTUTAV TOIMETAJA: K. TREFFNER.
PÄÄTOIMETAJA: SKM. J. TEDERSON.
TOIMETUS: A. GRÖNBERG, H. HAAMER
K. LIPPING, H. ROOS.

TEATEN

Toimetus palub malevaid, rühmi ja karju selles osakonnas avaldamiseks teateid saata hiljemalt 11. veebruariks 1928.

Rühmade registreerimine E. S. M. Päästaabi algatusel on toonud andmeid 1157 skaudi ja 230 hundipoja kohta. Registreerinud on end kõik rühmad Lääne, Narva, Nõmme, Rakvere, Saare, Tartu ja Valga malevates, kuna ülejäänud malevates vaid üksikuid rühmi endast teatanud. Arvuliselt on umbes 250 ümber veel registreerimata, millest suurem osa langeb Tallinna ja Päide malevasse.

Skautmasterite kogu erakorralisel erakoosolekul 19. nov. otsustati erusse astunuks lugeda skm-d: R. Antik, J. Elken, J. Kõks ja K. Olev, kuna lahtiregistreeritit nskm. E. Kiviste, H. Lehepuu, J. Lepp, L. Martini, J. Nukk ja K. Tetsmann.

Otepää skautide rühm, mille organiseerimiseks tõuke andis Tartu maleva laager läinud kevadel Otepää läheduses — Kurna-kese metsas, on püüdnud hoolega töötada oma jõu ja arusaamise järele, puudub aga inimene kellel oleks juba varem omatud kogemusi skautlikust tööst. Kõik nad on algajad ses töös. Vähesed näpunäited ja juhtnõu annab neile Tartu maleva, kelle alla ka rühm kuulub.

Läinud kuu lõpul korraldas rühm pidu, mis jättis rahuldava mulje. Seks puhuks sõitis ka Tartu mal. päälük sinna ja peo sissejuhataas kõnes püüdis selgitada skautluse ideid ja ülesandeid, — kuna see seni sädäl peaaegu võõras. Kasutades juhust sooritasid ka 10 algajat skaudi eksami — esimised Otepää skaudid (27. XI. 27.). Töötingimused ja pind skautlusele on hääd — jääb üle vaid puudus vilunud juhust.

Samasuguses olukorras, — kui mitte veel pakemas, — on ka sädälased gaidide rühm, mida samuti võiks lahendada vilunud juht. Eeldused ja lootused jäävad siiski häädeks.

Skautrühma organiseerijaks ja praegu-seks päälükiks on K. Raag; gaidide rühmal E. Tamm.

K. L.

Rakre skautide rühm (Tartu 15.) korraldas pühapäeval, 11. det. rühma Emapäeva-peo kohalikus seltsimajas, mis võrreldes maa oludega üldse, täiesti kenaks osutus, nii eeskava, kui publiku poolest. Rakre rühm on tublimaid rühmi Tartu malevas — halb vaid, et nii isoleeritud kaugemaaga Tartust. Käesoleval juhtumisel annetati 6. tublimale skaudile hoolsusmärgid, — need on ka esimesteks märkideks neile. K. L.

Emapäeva pühitses Tartu skautide maleva ühes gaididega E. N. K. S. tütarl. gümn. ruumes. Päevakohase hoogsa avakõne pidas maleva vanem hra prof. A. Paldrock. Hulga tervituste seas vaimustas kõiki prof. M. Eisen'i südamlük tervitus, mis oli osalt värssiormis. Järgnes Peavanema poolt tublimatele skaudidele annetatud aumärke ning diplomide pidulik kätteandmine, millest osaliseks said hulk tublisid skaute, niihästi vanemad skautjuhid, kui ka hundipojad.

Järgnes pikk eeskava gaidide ja skautide ettekandel, mõnigi neist skautlikus mõttes väga huvitav. Osaliselt oleks pidanud eeskava siiski veidi kärpima, mis oleks olnud kasulik eeskava sisustamise, kui ka aja kokkuhoiu mõttes. Kõõmustaval viisil oli ilmunud rohkesti gaidide ja skautide emasisid ja kutsutud auvõõraid, nii et ruumikas saal peaaegu kitsaks kippus jääma.

Nõmme maleva pühitses oma teist aastapäeva 28. okt. Rohke rahuahulga keskel vilbisid ka skautjuhtide aastakoosolekule sõitnud päälükud. Osa ettekanded õnnestusid hästi, erilisi kiiduavaldusi teenides.

Ringituseks Baden-Powellile kavatsetakse 1929. a. Jamboreel Inglismaal üle anda rahasumma, milline tahetakse koguda üle maailma igalt skaudilt kahe Inglise penci suuruses. Nõtte algatajaks on Rootsi ja Daani skautide organisatsioonid ja vastav ettepanek on ka meile tehtud.

Läti skaudid korraldavad oma kümneaastase juubeli puhul Jamboree 18.—27. juulini, millest vastav eelteade Eestile läkitatud.

Välismaa skaute Eestisse saabub 1928. a. suvel mitmel poolt. Lõulupeo ajal on loota Rootsist suuremaarvulist ja pikemaajalist külaskäiku. Samuti on oodata Soome vendi vähemasti läbisõidu puhul Läti Jamboreele.

Jõulujutlus.

Harry Haamer.

„Vaata, kuulutan Teile suurt rõõmu, mis kõige rahvale peab saama.“

Jõulud — rõõmupühad paljudele poistelegi. Aga kas mu sõbrad on ka järele mõelnud, miks neid pühi nii suure hoolega oodatakse ja pühitsetakse? Võibolla nii mõnigi teist läheb jõulu laupäeva õhtul isa, emaga Jumala-teenistusele, siis kuuleb ta künlasäralises kirikus nii imekauni loo lapse sündimisest, kellest rõõmu tundma pidid kõik. Oli laps poisiks ja meheks sirgunud — siis teadsid inimesed, miks nad ta sündimisest rõõmu pidid tundma. Ei olnud Ta ju muu keegi, kui Jumala Poeg ise, kes inimeseks saades armastajast Isast Taewasest kõikidele rõõmusõnumi kuulutas. Jumala Poeg, hüütud Jeesuseks Kristuseks, kutsus üles kõiki Jumala heldust vastu-armastusega tasuma. Aga paljudele ei meeldinud see, et neilt ka midagi nõuti, sest nad olid kurjad. Need kihutasid rahva Naatsareti Jeesuse vastu üles ning lasid ta risti puua. —

Poised, Jumala Poeg pole aga surnud, vaid elab edasi ülestõusnuna Taevase Isa juures igavesti. Seepärast ei kadunud ka Ta sündimise mälestuse tund . . . Aastasadaidega tuli ikka jälle uuesti inimesi, kes hääl meel kuulsid ta sõnu, mis ta jängrid või järeikäijad olid kogunud ja üles kirjutanud, ning kes tahtsid neid õpetusi omaks tunnistada, nende järele elada. — Niisugused inimesed tundsid siis ka suurt rõõmu, kui nad igal aastal võisid endile meele tuletada Naatsareti Jeesuse, oma suure õpetaja sündimist. Veel enam, nad elasid vaimustuses kaasa jõuluõõ sündmustega Petlemma laudas, nad õpetasid sedasama kalliks pidama oma lastele ja lastelastele.

Nõnda ei kustunud põlvest põlve suur rõõm, mis tõesti kõigile rahvajale oli osaks saanud, nii palju aastasadaidki hiljem. Käesoleval ajalgi, kui kirikukelli kutsuvad noori ja vanu läbi sumeda jõuluõhtu — ikka jälle uuesti koos paljudega rõõmu tundma Jeesuse — Jumalapoja — sündimisest. Ning kui paljud lähevad rahumõtetele rõõmsasti koju, salajase töotusega südames, Jumalale au andmast mitte iialgi loobuda.

Kuid on suur hulk neidki, kellele jõuluanangeelium ei ole enam rõõmusõnumiks, kes koju jäävad kui teised kiriku teele asuvad.

Sisu: Jõulujutlus * Onu Fred jutustab pähklast ja pähklakoorest * Tunnä oma kodumaad! * Rahu maa pääl * Kiri „Suurelt Juhilt“ * Prof. M. J. Eiseni tregetus Tartu Emapäeval * POJAD KALJUL * Salga töösüsteem (lõpp) * Ajakirja oma nurg.

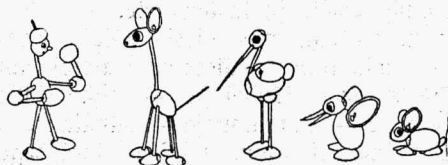
On pimedaid aknaid jõuluõhtul, kus ei sära kuuse küünlavalgus, on ükski, üle millede läve pole astunud Rahuingel suure kuulutusega, mis kõigile rahvaile pidi osaks saama. On neid, keda külm ja nälg ei luba rõõmustada, on aga neidki, kes meelega omad kõrvad kurdiks teevad jõulu rõõmusõnumile, kuna neil usku ei ole sündinud Jumala Pojasse. Palju poissegi elab neis majades, kus võideldakse igapäevase leiva eest, või kus mõistmatut sõda peetakse Jumala armastuse vastu. Need poisid on kurvad jõuluõhtul, kui meie silmis õnn säramas.

Valgus paisis aga Kristuse sündimise õil pimedusse, seda peab ta tänagi veel tegema ja meie kõik võime selleks kaasa aidata. Mu sõbrad, mingem välja, et viia inglil kuulutus neilegi, kes seda ei taha kuulda. Otsigem üles nende poiste kodud, kes ei tunne jõulude ootusest häädmeelt. Laskem neile killukesegi enese rõõmust osa saada, kutsudes neid jõuluõhtul kaasa kiriku, viies nende kodudesse elava ligimese armastuse valgust, mõne olgugi üsna pisikese kingituse näol. Ei tarvitse me siis enam häda üle kaevata, mida nii palju tehakse. Kätt sirutada, et abi saata. Kurvad silmad muutuvad rõõmsaks suures tänutundes. Inglise kuulutus rõõmusõnumist kõigile rahvaile saab uuesti tõeks, ja meie oleme selle kandjaks, suure ülesande elluviijaks.

Onu Fred jutustab pähklast ja pähklakoorest.

Poisid! Jõulud on käes! Jõulud oma rõõmude, kuuse, küünalde ja kingitustega, mida toob vana, halli — ei — valge habemega vanamees, pääs punane müts ja seljas raske kott. See kott! Mida see küll kõik ei sisalda.

Maiustusi — neid on nüüd ka rohkem käepärast, kui harilikult. Ja see pärast tahaksin teile midagi jutustada pähklitest ja nende koortest. Imestusega küsite — pähkliskoortest? Jah — just pähkliskoortest tahan ma rääkida ja teile pakub see kindlasti lõbu.

Vaadake kord neid loomi sääil pildil ja linde ja poksijaf. Kuis meeldivad nad teile. Nad on kõik tehtud pähkliskoortest. Ja teie ise võite neid faha ja ilusamaid ja naljakamaid veel, selleks on tarvis vaid veidi oskust ja kujutlusvõimet.

Siin on tarvis ehitusmaterjaliks pähkleid, mingit peenikest sidumisnööri ja tulefikke või muid pulgakesi ja kõige selle lisaks on fingimata tarvilik terava otsaga väikene nuga. Kuid ettevaatust sellega ümber käies — kergesti võib kõvasse pähkliskoorese augupuurimise tagajärg olla verdtilku sõrm — kas noa libisemise või koore murdumise tagajärjel. Kuid ega ma sellega teid tõõlt ära hirmutada taha — ainult ettevaatust, seda soovitatan ma.

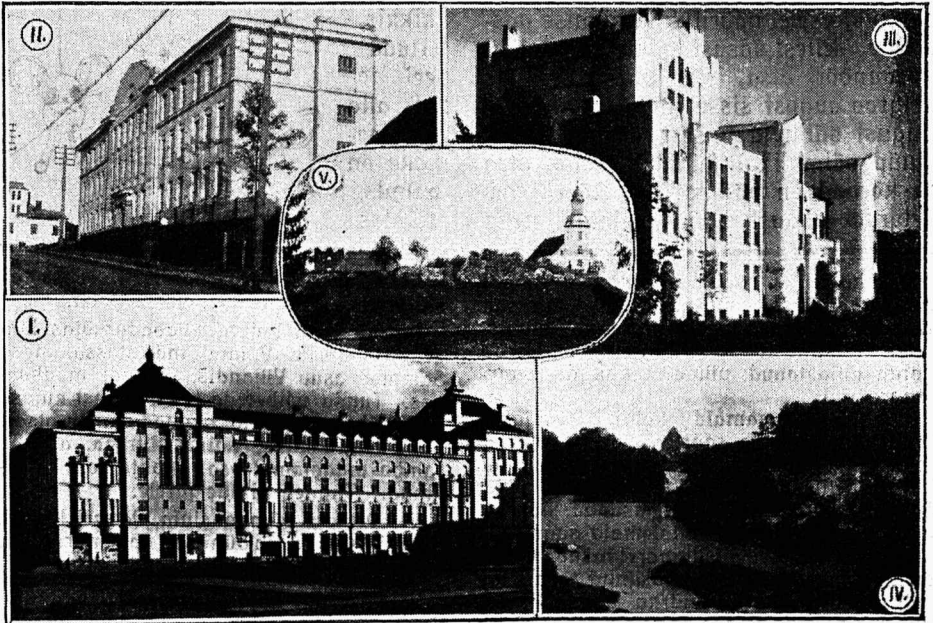
Igaühe enda asi on teist muidugi, missuguse pähkli teie enesele välja valite — pääks. Sellele lõikame noa otsaga ilusad suured silmad pähe, nina augukeses ja suu joone. Nüüd teeme sellele kohale, kuhu peab tulema kõro — noa otsaga väikese augu — mõlemale poole pääd. Nüüd ajame ühe pähkli keskjoont mõõda pooleks, selle joone leiame kergesti ju mõne pähkli purustades. Nüüd puurime mõlemale „kõroale“ alumisse otsa augu. Teeme nõõri ühele otsale sõlme ja ajame sõlmeta otsa august läbi.

Võistlus: Tunne oma kodumaad!

Punkte said: **Kook, Edvard** — 8 (Tartu 5 rühma Õökulli salk); **Kuhlberg, Karolus** — 8 (Trt. 1. r. Kure salk); **Saral, Rein** — 7 (Trt. 5. r. Õökulli s.); **Häär, Valter** — 5½ (Trt. 5. r. Õökulli s.); **Kütt, Valter** — 5 (Trt. 1. r. Kure s.); **Jurs, Julius** (Trt. 2. r. Hundi s.)

Paremaid vastuseid:

I. Pilt kujutab meie päälinna Tallinnat, Patkuli trepilt Palti raudteejaama poole. Silmatorkav on jaama hoone ja ees Karl Karki puiesfik. Ajalooliselt on koht seotud 1922 a. 1. detsembri kommunistide

Millised kohad siin kujutatud?

(Väljalõigata ja vastuse juure lisada!)

„Eesti Skaudi“ võistlusedel.

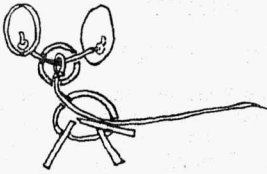
Saatja nimi ja eesnimi:

Vanadus: aastat. Kool:

Maleva: Rühm: Salk:

Adress:

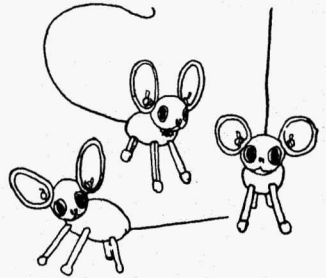
Ajakirjale saata hiljemalt 11. veebruaril 1928.

(Sõlmkõrva sisse!) Sama sõlmega otsa ajame nüüd vastaspoolest kõrvast sisse ja n. n. selgroo august välja. Nüüd teeme ühele, umbes 8—12 cm. pikkusele, nõõritükile kinnise aas-sõlme, sellest aasast ajame nüüd läbi kõrvanõõri otsa, siis uuesti see ots selgroo august sisse ja teisest kõrva-august välja ja teisest kõrvast läbi. Nüüd võimalikult lühidalt sõlm otsa ja kõrvad on pää küljes. Nõõri, mis selgroo august väljas, ajame keha

selgroo august sisse ja saba kohalt august välja, tõmbame ta pingule ja et ta tagasi ei annaks, löõme ühe pulgakesega tihedalt kinni. Kui nüüd kõrvad peaks longu vajuma või pää alla — tarvitseb vaid sabast pingutada ja kõrvad on jälle kikkis.

Nüüd veel jalgad alla ja loomake on valmis. Kuidas

mässukatsesega. Jaama perronil langes ametikohustuste täitmisel teedeminister K. Kark ja jaama tagasiõõtmisel kommunistidelt kol. ltn. H. Rossländer. Olen seda kohta külastanud, viimati skautide suurlaagri ajal.

II. Meie ilusamaid kohti, Pühajärve. Tunnen teda tema saartest. Eesplaani on Pikk kolk, taga Sõsarsaared, mis asuvad kõrvuti, ning ühendatud kitsa „kaela“ abil. Sellest, et nad nii kõrvuti asuvad, on ka nende nimi tingitud. Mõlemaid saari kaftab mets. Teisel Sõsarsaarel asub väike torniga majake. Kunagi asunud tornis ka kell. Sellega antud märku paadimehele, kui taheti saarelt ära tulla. Sõsarsaarelt tagapool asub Kloostrisaar. Pühajärve asub Lõuna-Tartumaal, Pühajärve vallas. Ta on Väike-Munamäe ligidal Otepää kõrgustikul. Järve ääres asub Hobusemägi. Külastasin Pühajärvel 1925. aastal, õppereisil.

III. Irboska lossi varemed. Loss on ehitatud ja lõhutud venelaste poolt.

IV. See pilt kujutab Vabadussõjas langenud sõdurite Viljandi mälestussammast. Sammas asub Viljandis, Viljandi maakonnas. Tunda võib teda tema neljast kujust, millest kaks, sõdurid, asuvad samba otsas, kuna teised kaks, naine tütreaga, asuvad samba madalamal osal. Kohta pole külastanud. Tunnen piltide järele.

V. Põtseri gümnaasium Põtseri linnas. Ehitati 1927. a. ja pühitseti novembri kuul. Tunnen ajalehes ilmunud pildi järele.

VI. See pilt kujutab enesest Linda kivi Ülemiste järve kaldal Tallinna ligidal. Muinasjutu järele olla see kivi Linda käest mäha kukkunud, kui ta seda oma armastatud mehe Kalevi kalmu künkale tahtnud viia. Selle kivi juures olla ta nutnud kuni pisaratest järve tekinud.

„Eesti Skaudi“ pildivõistluse küsimused.

1. Millist kohta kujutab toodud pilt?
2. Mida on eriliselt tähelepanudavat pildil (äratundmise mõttes)?
3. Mida tead jutustada pildil toodud kohast (asutamisaasta, maa-koha asukoht, ajalooline sündmustik jne.)?
4. Kas oled pildil kujutatud kohta ise külastanud? Kuidas ja millal?

Vastused, võimalikult iga pildi kohta, pildi numbrite järjekorras!

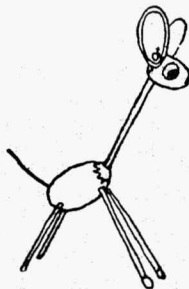
seada looma nimetada. . .? Sest see võib olla kaunis jänese moodi, aga pika hiire sabaga — ja mis loom ta siis on, jänese või hiir, seda arvatakse igamees ise.

Ja sarnaseid loomi võib teha — kaelkirjakuks, kui talle panna pikk kael j. n. e. Lindudel tuleb natuke feistmoodi teha, kuid seda taipab igaüks ise tegemise juures, kuidas see kõige parem välja tuleb. Ja poksijal kehas ei ole natukestki nõõri, vaid kõik liikmed on pulgakestega ühendatud.

Ka traati võib kasutada hääd eduga, sellega on koguni kergem ümber käia kui nõõriga. Kord juhtus mul pisike üllatus, kui tegin traadist ühendus-

tega ja sabaga looma ühele oma sõbrale. Selle „kutsa“ saba läks aga viltu ja kui ma hakkasin teda õigeks käänama — siis — käänas „kutsa“ kohe pääd. Ja nüüd oli vigur käes, saba ühele või teisele poole lükates pööras „kutsa“ kohe pääd ja tekitas palju naeru.

Kui ma jälle aega saan, siis kirjutan teile veel lõbusaid lugusid kent-sakatest asjadest. Seniks aga kat-suge neid. **Onu Fred.**

Rahu maa pääl.

Me rood oli pääletungi valmis. Raketi valgel ja šrapnelli lõhkedes paistis vaevalt kilomeetri kauguselt üle madala võsa ja poollumiste põldude kõrgel künkal vaenlastest kaotatud küla siluett. Õõ jooksul oli käsk seda vallutada. Ehkki kahuri tuli meid toetas ei olnud see sugugi lihtne asi, sest vaenlane pani vihaseks vastu ja pika võitluse väsimus kõigis meis andis end tunda. Õhuke lumi ei katnud kõiki kohti, see tegi valitseva pimeduse nii salapäraseks, tontlikuks, millele kuulide õudne vingumine ja kahuri kõrgafused segunesed ähvardasid igavesti laastada ähmase talveõhtu vaikuse.

Olime liinil unustanud päevade arvamise, ei küsinud keegi teiselt, mis kuu praegu, ei tunnud keegi seks tarvidustki, sest sellest surnuaiast veel kord pääseda oli raskesti ettekujutatav. Istusin tol pääletungi silmapilgulgi ükskõiksest lumes; laadides lüüsi ootasin vaheaega sellele igavesele tulistamisele. — Viimaks ometi tuli käsk pääle tungida — rooduülem jooksis meheni, tahtes teada, kas kõik korras ja kui suured on kaotused. Ta ei saanud ahelikku veel läbi käia, kui vaenlase kuulide vingumine korraga sootumaks vaikis. Jätsin minagi uue laengu ette lõkkamata ning ei jõud-

nud kuidagi selgusele, mis asjaolud nüüd mängu astusid, kuidas võis vaenlane nii ootamatult muuta oma seisukohta. Mu kõrvallamaja lahingukaaslane oli samuti ühtegi käsku ootamata püüsi enese kõrvale asetanud; aga edasi sedasama tegi terve roodu ahelik — kahuri tumedad kõrgafused andsid veel võltsitud lahingust tunnustust. Mis oli, mida kuulsime selgesti pärast vinguva surma kostvat eemalt külast üle väljade? Kas ei kajanud nii tuffavad helid, mis millegist kaugest esile kutsusid ilusad mälestused? Midagi nii kodust valdas sel silmapilgul mu südame, unustasin hetkeks sõja. pääletungi, vaenlase, heitsin minagi püüsi käest, hüüdes kaaslastele: „kas see ei ole kirikukell!“ „Kuulen sedasama, aga miks helistatakse?“ arufas sõjavend. Ikka tungivamaks muutusid nii kutsuvad helid, ikka salapärasemaks sai ligineva õõ mõistatus, mis mind sundis kää padrunitasku juurest ära võtma. Ei suutnud enam sellele kutsule säält vaenlase külast vastu panna, tõusin, et minna üles — aga vaata, šrapnelli lõhkemise valgusel, näen terve lühikese rinde sama tegevust, kui isedraalilik oli see, et neid inimesi kõiki sarnane tunne haaras, et nad üles tahtsid minna — kuhu ja miks, kes suutis sellele vastata! Viimaks vaikis kahuri suugi. Olime vaevalt mõnesaja

Kiri „SUURELT JUHILT“.

Vastuseks I Aastakoosolekult läkitatud telegrammile saabus B. P. vastus, mille siin tõlkes toome.
Toimetus.

3. Novembril, 1927.

Armas Paalmann,

Ma tahan tänada Eesti skaudijuhte selle väga armsa tervituse eest, mille nad läkitasid mulle Aastakoosoleku puhul. See oli väga kena mõte nende poolt ja ma võin kinnitada, et selle kõige tänulikult vastu võtsin.

Soovides neile kõige paremat laagrieluks ja lootes, et ma võin näha mõningaid neist meie Rahvusvahelisel Jamboreel 1929 aastal, jään,

Teid usaldav

Adolf Nadelmann

sammu kaugusel külast, kuid mitte ühtegi „hurraa“ hüüet, mitte sammugi kiirusele juure, ega mitte põrmugi erutust rinnus. Ei ole end terve liini aja nii rahulikuna tunnud, kui sel silmapilgul, mil esimesena astusin selle galiitsialaste mahajäetud asunduse ligemate majade vahele. Ükski sõjakunst ei ole vist enne meid küll kunagi niisuguse pääletungiga hakkama saanud,

nagu see meie poolt sel ööl sündis, aga usun ühegi sõjamehe süda pole niisugust saladuslikku liikumist eales üle elanud, nagu mu süda, selle kiriku kella helina kutsumist kuulatades.

Sõnalausumata siirdusime keset küla asetseva madala püha koja ette. Kella helin vaikis. Nüüd kuulsime seest orelil helisid. Kes mängib koraali selles mahajäetud, unustatud külakirikus niisugusel otsustava lahingu eelsel silmapilgul? Tulime kiriku avatud uksele ligemale. Riita säätud hulk püssipüramiide ühegi valveta seisab sääl, nagu korralik sõjasaak. Imelik — keegi meist ei sirutand kätt nende järele. — Ei kokkumist, ei imestamist, kas siis tõesti sõda oli teinud inimese nii tui-maks? Ei, seda tegi vägevam tapmisest ja vaenust, kutsuv kellahelin iseäralikus öös. Peatusime päid paljastades lagedal platsil, nõutult vahtis rooduülem ringi, näis tõsiselt millegi üle järele mõtlevat — kirikus mängiti edasi nii tuffavat koraali — Järsku tõstab rooduülem käe. Ta hüüab lapselikus rõõmus: „Sõbrad, täna on ju jõuluöö!“ — — —

„Püha õõ, õnnistat õõ“ helinail astusime üle läve, relvad jätsime vaenlase omade kõrvaale püramiididesse. Pisike kirik oli peaaegu täis võeraist sõdureist, kõik nad põlvitasid nägudega kahaatu küünla valguse poole altariil. Sääl oli kujutatud Pet-lemma laut, kus Naatsarefi Jeesus sündis, pildi üle oli meile tundmatust keeles kirjutatud „Au olge Jumalale kõrges.“ Põlvitajad pöörasid endid vaevalt ringi, kui ootamatult sisse astusime. Mulle paistis, et nad ei olnud inimesed, pigemini vaimud, need ei olnud sõjamehed enam, kes vaikides kuulatasid stigavat muusikat, mida mängis üks nende eneste keskelt. Sõnalausumatult laskusime meiegi nende hulka

Professor M. J. Eiseni teretus Tartu Emapäeval 10./12. 27.

Improviseeritud veerand tunni jooksul.

*Tervitän teid kõik gaidid ja skaudid,
Kodumaa kaunid ehted ja naudid,
Eesti ilus rikkus ja vara,
Mida kasvatab rahvuslik tara.
Te kõik olete emade lootus,
Emade lootus, isade ootus,
Et te alati headeks jääte
Ja häid tegusid tegema liiete;*

*Rõõmuks te kasvate emadele
Jäädess ikka õigete teele!
Onne kaasa edasi minna,
Jõuda vältja ihade linna.
Tervitän teid ka, tublid emad,
Kelle lapsed on kõik nemad;
Jõudu suurele kasvatus tööle!
Edasi julgelt, vööd teoks vööle!*

põlvili. Minu kõrval palvetas vana sõjamees, kes nii elavalt meele tuletas mu isa kodu. et sel silmapilgul muule ei saanud mõelda, kui jõuluõõle kodu vaikes põhjas. Silmi ette kasvasid kujutused rahulikkudest päevadest, jõuluõõst soojas taas kodus armastatute keskel, valgest kodukülarikirikust künlasäraliste kuuske-de hiilgades jõuluõhtusel jumalateenistusel. Näis tarvidus enda kõrval põlvitavale vaenlasele mõeldes sellele kaela langeda rahu kuulutusele, mida aastaid kuulma olin harjunud ja mis maksis ka tänase õõ kohta. Ometi pöörates tema poole, jätsin selle tegemata, sest kaks suurt pisarat otsisid tee talt üle palge — küllap vist temagi mõtted sarnanesid mu omadele. Ärgates mõtiskeludest nägin terve kirikukese täie sõjamehi silmi tõstvat. Altarisse ilmus vana diaakon. Pikk hall juus lainetas õlule, lohud põskedes ja sügavad silma-koopad tunnistasid peatselt eluõhtu lähene-mist. Vanake, astudes vaimuna altari võre taha, võttis suure raamatu, mille kohta keegi ei tarvitsenud mulle õelda, et see seesama oli millest poisikesena mulle vanaema nii palju ette lugenud ja millest koduküla kirikus jõulu õõlgi olen kuulnud imeliku loo õnnistegija sündimisest. — Sügava, tasase häälega väljendatud sõnad olid mulle keele poolest võõrad, aga sisu poolest kodused, nii arusaadavad, nagu loetakse seda emakeeles. Lugesin eneses iga kohta jõulu evangeeliumist kaasa. Kui lõpetas diaakon, lõpetasin minagi sõna-dega „rahu maa pääl ja inimestest hea meel.“ Vana hallpää lõpetas. Surmavaikus valitses põlvitajate seas. Vahest mõtleisid kõik alles kõlavale rahu manitsusele maa pääl. Oreilist-uesti elama hakanud koraali helid katkestasid mu mõtteid: püsti tõus-tes laulsin kaasa nii tuttava viisi õmal keelel. Kas nüüd alles märkasid vaenlä-seid, et midagi ebaharilikku sündinud, sest liikumine läks läbi põlvitajate. Nad tõu-sid, aga ainult seks, et vägev jõululaul kahel võõral keelel võiks kosta mahajäe-tud küllakirikust, nagu ta seda varem kunagi seal võibolla pole kõlanud. Väge-

vam veel seepärast, et igavese evangee-liumi kuulutus „rahu maa pääl“ oli teoks saanud nii iseäralikul viisil. Väljas leegit-sesid alles ahervarred ja siis loodi sõnata rahu, mis vägevus koraalis ühines tänu-lauluks Isale taevasele kuulutuse eest, mis tõeks sai. Laulule järgnes palve. Diaakon põlvitas altari ette, sõnad värisevail huu-lil kostsid üle pühaliku silmapilgu. Aga jäid nemadki ikka nõrgemaks, tasase maks kuni kadusid hoopis. Tundus, nagu kes-taks salaja edasi innukas, nii fungio appi-hüüe Jumalale. Kõua põlvitasime vaik-i-des. . . Seal tõusid ootamatult esimesist ridadest mõned vaenlase sõdurid, läksid otsekohe altariruumi, hakkasid vana diaa-koni kätest kinni ja sosinal väljendasid kadunud õuduses omas keeles ühe sõna, mille peale kõik tõusid. Seesama sõna kajas kõigi huultelt vastu. Mis oli juh-tunud? Tungisin minagi altari poole. Säält karti välja diaakoni elutu keha. „Surm“ enesele nii tähine sõna, kus iga päev käisin sellele sõbrale silmi vahtimas, muutus nüüd õudsaks luukereks, kes valit-ses igauhe me kujutlusis, mida võisid näha sügavkurbadest pilkudest kõigi sõdijate vaevatud palgeis. Miks ei pannud ma enne ju tähele, et jõulu evangeeliumi kuu-lutus ei tulnud enam elavalt, et ei kuulnud neid sõnu nii tuttavaid enam maa päält, vaid haua tagant? Ning kas ei kiskunud surma kondised käed, kellanõõri, kutsudes meid vaenlase külla palvele jõuluõõl? Nii raske kui seda ka teisiti oli mõelda, siis kõne-les elu ometi vastupidist. Diaakon seisis viimase ülesande täitmise ees, mis osutus küll suurimaks kogu ta tööst. Elava ini-mese vahendusel kutsus jõulu evangeelium meid lepitavale rahule. Ta surm aga ühen-das meid paljuid leinarongis vaenlase kõr-va astuvat koraali kaebavate helide saa-tel välja sumedasse õhhe. —

Hää oli, et me väeosa sealt varsti teisele rindele üle viidi.

Tahan sellest jõuluõõ imest ja vanast diaakonist paljudele veel jutustada. „Nõnda lõpetas sõjamees oma loo, mille üles kir-jutas

Kuningas Kõlg.

Vagajutt kolmest kuningast.

Valge Vilge.

Kolm kuningat kaugelt hommikumaalt rändavad teed läbi kõrbe. — Nende tahtmine on välja jõuda mererannale, merest üle sõita ning rikkaliku kingituse viia enda vägevale liitlasele, keda nad sõtta kavatsesid kutsuda.

Õo saabub pilkane pime. Tõuseb torm, mis ju mitu päeva oma tulekut väljakannatamatu kuumuse kaudu ennustanud. Liiv tuiskab. Raske müürina tõuseb ta ette ja kõrvale; kaamelite ja inimeste edasimineku võimatuks tehes. Juba langevad esimesed kaamelid karavanist, tuiskliiv katab nad mõne minutiga — juba valmistavad segadusse aetud inimesed endid surmale. Seal tuleb üks kuningate juure — vana hallpea; ta langeb kummulil valitsejate ette ning kisendab läbi koleda maru hulumise: „Laske üles tõusta kõik inimesed ja edasi minna, olen kuulnud rahu kuulutamise häält. Torm vaikib pea. Laske üles tõusta nad, muidu mattume kõrbe tuiskliiva. —“ Ütlevad kuningad üksteisele: „See mees jampsib, ta on hulluks läinud. Ta kuulis vist lõvi mõirgamist.“ Aga ometi käsivad nad üles tõusta rahva ning võideldes liigub karavan edasi läbi tuiskava hukatuse. . .

Kaht tundi pole möödunud koledast ööst. Seal jääb korraga kõik vai. Maru lakkab hulumast, liiv sammastena üles kistud, langeb saona maha ja jääb liikumatuks. Õo pilkane pime saab valgemaks päevast.

Seisatama jääb karavan, surmast pääsnud ei oska rõõmustadagi äraseletamatust imest. Siis tuleb jälle ori, sama vanake, keda kutsuti Targaks ja hüüab: „Valitsejad, te inestate rahu, te näete valgust, mis meid surmast päästnud — tehke aga silmad lahti ja vaadake ta valguse hallikat, mis hukatuse võitis.“ Siis näevad kuningadki tähte „Suurt, hiilgavat, otse enda ees säramas, ning nad küsivad targalt tähe saamise tähendust. — „Suur kuningas, vägevaim kõigest on sündinud!“ hüüab kartmatult rauk. Ehmatades jäävad kuningad vaikuses üksteise otsa vaatama. Siis arutavad nad endamisi: „Kuningas suurem meist, läki siis teda kummardama.“ Pööravad kaamelid tähe poole ja terve karavan liigub vaikselt läbi öise kõrbe äraseletamatu rahu.

Pikka maad ei jõua nad edasi, kui vastu kihutab beduiin tulise ratsu seljas. Inimesed küsivad ta eesmärgist. „Hulluks on läinud kõrve või mina!“ kisendab ta vastuseks ja tahab edasi tormata. Aga inimesed peatavad ta, viivad kuningate juure, kellele juhtunud peab seletama. „Ratsutan, vastu tuleb saaki varitsev lõvi perekond. Püss ja kuulid kadu-

sid mul tuisus, seisan alasti mõirgava surma ees — aga elajad astuvad kolme künra kauguselt mööda ja vahivad üles, nagu poleks nende asi mind kõige rammusa ratsuga nahka panna.“ Tark kõneleb siis talle: „Kuulsin rahu häali, tänane öö pühitseb rahu ka loomade hulgas!“ Beduini ei saa sellest aru. Kuningad kutsuvad teda kaasa: „Meie sihiks on jõuda kuninga lossini, kus sündinud täna valitseja — vägevam meist, et teda kummardaksime ja kingitusi tooksime — kas ei näe sinagi tähte, mis ka sellest kuulutab?“

Näeb beduingi tähte, pöörab temagi oma hobuse ümber, ühinedes nendega, kes lähevad kuningat Rahutoojat ja Päästjat kummardama.

Kirjad poegadele.

Noo, see oli tore. Esimesel jõulupühal sõitsin onuga ja tädiga koos maale sugulaste poole. Käisin nii kaua emale peale, kuni ta ka viimaks oma nõusoleku andis, tingimusel, et luban end surnud hülgena kasukatesse ja vattidesse mähkida, siis suure saia pätsi ja koti piparkookidega kaasa viia. Tõin iga vastuhakkamise ohvriks selle eest, et esimene kord maale pääsin ja veel jõuludeks. Istusin laiale reele, nagu mingisugune riide pundar, ning sõit läks lahti. Hobune oli suurepärane — lumetükid lendasid kapjade alt üle päade, puristas teine paar korda veel linnale jumalaga jätmiseks, ning kihutasimegi laial maanteel. Istuda hakkas paha, pöördma ei saanud rohkest riidest pea sugugi, ometi tahtsin usna tihti järele vaadata, kas pakid alles. Võtsin viimaks kurja nõu, päästsin päälmise kasuka nõöbid lahti ja palusin onu, et ta selle seljast maha lubaks ajada. — Onu oli nõus: „et saab naha tuliseks, pärast külmetab.“ — Olemine oli kohe lahedam. — Sõitsime mööda mitmest teekäijast ja paarist reest, vidëviku eel tuli vastu üks saks, kes saanis kahe hobusega sõitis, need olid vist väga kaugelt, sest hobused turtsusid ja

puristasid väsimusest. Juba hakkas pimenema, hoidsime talveteed. — Järsku heidab onu ohjad minu pihku, käskides mindki sõitu teha. — See oli vast ootamatu üllatus. — Sain surmtõsiseks ja istusin nagu päris kutsar, käed pikalt välja sirutatud, ning tundsin sõidu kolm korda nii kiiresti edasi minevat. „Uhkus ajab upakile“ ütleb eesti vanasõna, aga meie reele tegi seda suur kivi, mis tee ääres lumes oli peidetud. Lendasime kolmekesi üksteise otsa hunnikusse, haiget küll keegi ei saanud, aga mulle enam ohji ei usaldatud.

Leppima pidime endise seisukorraga, et onu jälle ruunale vile pääle pani, ning oleksin peaaegu nõus olnud kasukagi uuesti selga tõmbama kui seda oleks kästud. Metsavahel läks ilm veelgi pimedamaks ja Paadla küalani jõudes, paistis juba olevat õhtu käes. Lasime tasast sõitu. Talu akendest paistis nõrk valgus, ühes kohas üürgas lõõtsapill sees, eemalt oli kuulda purjus meeste lallutamist. Pisut maad edasi jõudes, hakkab hobusel suu pealt kinni üks käsi ning sunnib ta seisma. „Tohoo pe!“ vihastab onu. „Kas sa sunnik lased päitsed lahti!“ See aga ei mõtlegi seda teha, ning looma nina juurest kuulduvad purjus poisikese häälitsused: „Olen julge, kui karu!“ Kaks eemalseisjat kinnitavad seda valju mõminaga. Mul hakkas hirm, kõbasin mõttetult taskuid; kätte juhtus

elektri lamp, kiskusin selle välja ja lasin heleda valgusjoa „karule“ otse silmi. See arvas edasi pigemini jänest mängida, ning kadus ühes teise kahega üle kiviaia. Edasi läks sõit lume tuisates läbi suure metsa. Veel võis olla umbes kolm kilomeetrit sihini. Onu tuli maha, et liikmeid elustada ja käimisel natuke sooja teha. Jälle olid kord ohjad minu käes. Siis pidi aga uuesti õnnetus sündima. — Onu, kes järele käis, tahtis pisut nalja teha ning kisendas korraga kõigest kõrist: „Hundid!“ „Ptüü“ vihastas kokkunud tädi, aga mina andsin hobusele tublisti piitsa, kihutades tuhat nelja ühele võrrale ärapäörrvale teele, kui onu ju tublisti oli maha jäänud, haaras tädi mult ohjad, ning pööras ümber. Onu istus peale ja viis meid jälle õigele rajale. Mul vaevas südamel igal silmapilgul küsida: „Mitu võsaviilemat sa nägid?“

Enne õhtusööki jõudsimme sugulaste juure. Sealt mäletan ainult nii

palju, et hirmsasti söödi, ja taevas, kui palju hääd siiakala, suitsusinki, maaleiba, sepikut, vorsti, koort leivale, mett ja palju, palju, millest linnas vahest undki ei või näha.

Naerge, hundud!

Kes on kunagi näind hundut ilma naeratuseta näos? Olen kindel, et mina mitte, ning loodan, et samuti mitte ka teised. Olgugi, et vanahunt veel ei õelnud nii, ma mõtlen, et hundu kannab naeratus näos just niisama tihti, kui ta kannab kaelarätti, pluusi ning mütsi — ühesõnaga, see on osa ta ülilkonnast.

Ka vanahundil ise on alati naeratus näos. Sageli ta ei tundugi otsekohe naeruna, kuid ta on olemas — ning niiviisi aitab võita raskusi. See ongi üks põhjustest, miks vanahunt on see, mis ta praegu on. Hundu, kes raskustele vaatleb vastu naerva huuli, jõuab varsti edasi.

Kuigi veel hunt teie karjas ei ole asutanud rõõmu klubi, pidage siiski meeles rõõmu klubi põhisäädust. See on järgmine:

Kõigis olukordades iga liikme näol peab peegelduma suurepärase naeratus. Kui mõnel ajal seisukorrad keelavad seda, on vahelduseks lubatud vilistada. See on a n u k e vaheldus.

Armas onu Kollane Uhuu!

Tahan ka mõnda rääkida, enda juhtumustest, nagu hellkäpp Ennugi. Ja ega su kikkis kõrvad vast seda veel pole kuulnud, kuigi oled va' kaval loom.

See oli siis, kui meil oli esimene koonduus uue hundiga. Nägime, kui ilmus keegi pikk vennas. Arvasime, et see ta ise on, sest kes muu julgeb siis meie kaelarätti kanda. Ja vana hunt ütles, et olevat nii ja niisuguse välimusega. „See ta on!“ olime kindlad. „Mängime talle üks vingerpuss, — mängime!“ oldi nõus. „Aga mida?“ Mõtleme ja mõtleme, sügäme käpaga kukalt ja jälle mõtleme; paneme isegi teise käpa otsaesisele, et midagi rutem meelde tuleks. — „Aa-a-a teate mis, poisid: mängime, et oleme koju läinud — läheme siia kõrvaltuppa ja kui hunt näinud, et poegi ei ole ja otsima läheb, — tormame maruse vauvauga järele, piirame ta sisse, vaatame siis mis ta

teeb?“ „Tore, tore,“ — ja nüüd tegutsema.

Piilume praaksil ukse vahelt, mil' tuleb hunt. Ei tule, ei tule. Minutid on tundide pikkused. Surmavaikus on ootame. . . Korraga avaneb kriuksudes uks, — aga meie seljataga — ja sisse astub hunt. Kohkunult jääme seisma, teeme küll veel ühe „Vau-vau,“ aga piiramisest ei tule midagi välja. Nurja läks meie kavatsus, olime jätnud kindlustamata seljataguse. . .

Näed siis onku Uhuu, kuidas uus hunt meid kohe ninapidi vedas, aga teinekord oleme valvsad, nüüd juba tunneme ta kriukaid. Aga seda me talle tasume, nii et ka tema meie üle imestama peab. Aga ära sina, onku, jälle ära räägi meie kavatsusest. Teine kord räägin, mis me mõtleme teha ja milline oli meie emadepäev!

Tartu Vau.

Salga töö süsteem.

R. E. Philipsi järele tõlkinud skm. J. Tederson.

(Järg vaata „E. Sk.“ nr. 1)

XVIII. Kuidas organiseerida salku.

Lubatagu õelda vanemal, sellel alal töötanud, mõni sõna juhtnõuiks sõpradele, kes algavad seda tööd.

„Alake vähesest!“ Palju hõlpsam on alata väiksearvulise hulgaga. Selle raamatu esimestes päätükkides oli juttu, kuidas on vajalik esijoones välja arendada salga juht ja tema abi. Nende teadmised olgu laiemad poiste omadest.

Tulevasel juhil — skautmasteril tuleb alata jutelemist poistega nende usust, pühapäevasest tegevusest, püüdes nendega põhjalikult tutvuda. Ta peaks hankima isiku, kel hää kõneand ja kes suudaks selgitada poistele skautluse ideed. See võib olla mõni tegelane, kes ennemgi sarnaseid kõnesid pidanud. Ta peab ka ise poistega kõnelema, neile seletama, et mõtleb kahe-kolme kuu järele organiseerida rühma, kuid täna tahaks märkida vaid nende nimed üles, kes mõtleavad tulla skaudiks. Nendest tuleks valida 10—12 ärksamaf poissi ja neid ette valmistada. Nädal hiljem jääb poisse vähest kaheksa. Need annavad eksami, siis töötuse, ja selle järele on neil võimalus skautvormi kanda. Järgneval kuul algab II. järgu eksamile valmistamine. Aeg, mis kulub poisi skaudiks saamiseks, ripub poisi aastaist, arenemisest ja muistki oludest. Kui poisile palju tähelepanu pühendada, siis kestab see neli kuni kuus kuud.

Kui poisid on saanud II. järgu skautideks, määrab skautmaster neid salga juhtideks ja abideks. Kui kõik kaheksa on hästi edenunud, on temal neli juhti ja neli juhi-abi. Vastasel korral aga on kolm juhti ja kolm juhi-abi, kuna kaks jäävad edespidiseni lihtskautideks. Selle järele kutsub ta kokku koosoleku, kus teatab üleskirjutatud poistele, et nüüd mõtleb asuda organiseerimisele.

Kolme salga asutades, igas 7 poissi, saame parima alguse, kuigi mõningal juhtumil — linnades — raskeks osutub poiste hulka tagasi tõrjuda. Kuid olgu märgitud — poiste vaimustus sel asutamiskoosolekul võib sageli olla jahtunud kolme-nelja kuisest ootamisest. Kuid vaimustust võib jälle tõsta, ent on kindel, et kannatlikult ootanud poistest saavad paremad skaudid, kui neist, kes tulid esimeses vaimustuses.

Paljudel juhtumitel võib skautmaster leida tarbetuks raskuseks alata tööd väikse käputäiega, kuid neilgi juhtumitel osutub paremaks printsiipt

„alake vähesest,“ ja nõnda, et skautmaster juba esimestest tegevusavaldustest salga juhtide-abide tegevust soodustaks.

Teatud juhtumitel, kuigi poisid on andnud eksamid, ei tule neist veel salku moodustada, vaid alles II. järgu eksami sooritamise järele poisid salkadesse koondada. Kuid see on eestkätt maarühmadele vastuvõetavam.

Enne salgapäälikuks määramist tuleb skaudile selgitada, mida nõutakse salga juhilt rühmas, kuid ka, mida nõuab temalt kohustused Peavanema (organisatsiooni) ja skautliku vendluse vastu. Ning kui ta ei ole jõuline neid ülesandeid täita, oleks ta määramine suureks veaks.

Üldine mõte on kirjeldatud eeltöös — anda võimalus salga juhtidel ja abidel areneda skautlikkudes oskustes ja teadmistes selleni, et võiksid juhtida feisi skaute salgas.

Tunnen vajadust lõpetada raamatu samade sõnadega, millistega algasin. Nimelt „Scouting for Boys“ eessõnast: „Tahaksin igal juhtumisel soovitada salkade organisatsiooni — väikeste, tugevasti liitunud poiste grupe, keda juhatab üks neist: salga juht. See on suureks edu tingimuseks skautluses.“ (Lõpp.)

Tõlkija järelsõna: Tõlkega alates ei osanud aimatagi, et selle lõpetan kaks aastat hiljem. Kuid ajakirja ruum — majanduslik olukord ei võimaldanud kiiremat ilmumist ja nii on tõlkimine veninud. Lugejad andestagu sellest tekkinud stiililised ja keelilised ebaühtlused, ka võimalikud ebakindlused terminoloogias. Tahan uskuda, et avaneb võimalus tõlke korrallikuks redigeerimiseks ja tema väljaandmiseks eriraamatuna — olgu siis trükituna (mis küll raskem) või I. aastakoosoleku poolt soovitatud paljundamise kujul. Kuid senikaueks peavad asjahuvilised teda ajakirja aastakäikude beeritudelt leidma (vaata 1925. a. lhk. 86, 107, 1926. a. lhk. 5, 27, 71, 87, 103, 1927. a. lhk. 13, 32 ja 49). Kui võrre ebamugap ka ei ole sarnane päättükide otsimine, kuid ainsama avaldamisabinõuna tuli teda tervitada ja ma tean isiklikkudest läbirääkimistest skautjuhtidega, et see on mõndagi kasu taonud.

Käesoleva raamatukese tõlkega alates oli kavatsus ka järgnevad kolm raamatukest (Kirjad salgajuhtidele I, II, III) samal teel avaldada, kuid kurvad kogemused jubaavad vaevalt kavatsuse teostamist. Vahepeäl beerunud aastad aga ei jätta momentaalselt aega nende tõlkimisele asuda. Seepärast tahan püüda eestkätt vaid käesoleva tõlke redigeerimist läbi viia. Seejuures ei ole kavatsust teda olulisemalt muutma hakata — meie organisatsiooni sarnaseks, kuna iga juht, kel raamatuga kokkupuutumist, juba isiklikkude kogemuste varal teda suudab ümbritsevasse ellu asetada, kui vaid tõlke terminoloogiat õieti on valitud. Esialgul oleksin aga väga tänulik, kui lugejaskonnalt näpunäiteid saaksin tarvisminevate paranduste kohta. Sellast väärtööd palun juhtida aadressil: Tartu, Aleksandri 27, J. Tederson.

Ajakirja oma nurk

Toimetaja laua tagant.

Kiri noortele sõpradele.

külgede hulki ja suuri saavutusi.

Ma ei või tagajärgi hinnata, vaid tahak-

Võtan: pikku käesoleva numbriga vaatan: V I I a a s t a k ä i k. See aukartustäratav aru — muidugi suhteliselt — lubab oletada tööd, lehe-

sin jutustada lugu, kuidas saabus 600, ehk praeguse lehekülje suuruses, 684 lehekülge teksti.

Kui on aega mõelda elukohustuste vaheajal jälle toimetuse tööst, siis on esimene mure käsikirja hankimine. See peab olema väärtuslik ajakirja- ja ajakohane. Nii mõnigi kord saad käsikirja, mis sobib ja ja mida saab trükikojale saata, kui vastav läbivaatamine toimunud. Ja siis: „toimetajahärral on hää meel.“ Ent sagedam on siiski juhus, kus tuleb abiiks punane fint, siis käärid ja paberiliim. Ning veelgi sagedam — ei aita muu, kui kirjutada ümber käsikiri, kui ei taha saada trükikotta hulk

punase findiga vööbatud lehekülgi või jälle juppideks lõigatud ja uuesti kokku liimitud paberist sõela.

Nii jõuab kord käsikiri trükikotta, kus ta vastava kasti ees seisva tööliste kätte antakse. See vesistab silma, et lugeda rämpse käsikirja õigsid sõnu, tähti ja kirjata need kõik üksikhaaval korralikeks trükitähtedeks sarnase joonistusega, nagu toimetaja käskinud. Siis saabub sellest trükitud leht — äratõmme — toimetajale. Jällegi on abiliseks punane tint ja terav sulg. See kriipsutab veel juhtunud vead välja, et need trükikojas parandust leiaks.

Kui sarnane töö tehtud, tuleb uus äratõmme toimetaja kätte. Siis on abiks juba käärid ja liim. Jupp jupi järele vormuavad leheküljeks, pilt keskel, all või ääre pääl. Ja trükikojas teeb siis üks onu nende väikeste tähtega, mis sirgetesse ridadesse laotud, kõik samased korraldused — paneb leheküljele pildi, teeb üles numברי ja alla sildi. . .

Siis fõstetakse masinasse, pannakse nii mitu korda paberit alla, kui palju iga kord tarvis läheb, ja saadetakse ajakiri posti kaudu igale skaudile-hundipojale koju kätte — muidugi, kui ta tellinud.

Suurte ajalehtede juures on selle töö jaoks hulk inimesi, kes saavad palka ja sellepärast „teenavad seitungi“ (nii ütles Ennu Hellkäpp.) „Eesti Skaut“ ajab aga väiksemalt läbi — tema juures ei ole palga-saajaid, sest tal ei ole niipalju raha. Siin tehakse tööd seepärast, et noored sõbrad lähedal ja kaugel saaksid jälle uue ajakirja numברי, loeksid säält huvitavaid asju ja õpiksid skaudifarkust.

Mõnikord ei ole aga „toimetajahärral“ meel hääd. Siis ta vilistab kangesti, mõnel mehel jäävad kõrvad päris lukku. Kuid siis on ka põhjust. Sest siis on mõni käsikiri kaks päeva hiljaks jäänud (oi, kui ainult kaks oleks alati!), või on joonistuse hundipoeg karupojaks joonistatud. Ja palju juhtub äpardusi, aga ajakiri peab ju õigel päeval trükikojast tulema. Juhtub ka nii, et toimetajal ei ole ainsamatki sõpra, kes talle oleks abiks. Siis istub ta laua taga õäd läbi, kirjutab käsikirjad, parandab trükivead ja teeb leheküljed. Siis jookseb ruttu läbi pimedas ja vihmase õõ vaksalisse, et kiri veel rongile saaks ja õigeks. tunniajaks trükikotta jõuaks. Ning tuleb siis koju väsinult ja märjal, mõnikord ka külmanult. . . Kuid tegema peab ajakiri õigeks päevaks!

On veel üks onku ajakirja iuuures. See on ärijuht, kes rahadega jandab. Võtab tellimisraha vastu, maksab trükikojale trükkimise eest ja pahandab levitajate pääle, sest need ei viitsi raha ära saata. Ometi on kentsakas too lugu — tuleb ärijuht toimetaja poole ja ütleb: meil on raha praegu, nüüd saab trükikojale maksa. Kuidas hüppab toimetaja süda rõõmus. Kuid too onku ütleb palju rohkem: ei ole raha, ei saa ajakirja trükikida, tuleb oodatal. Ja ometi on tarvis, et õigeks päevaks saaks. . . Siis on „toimetajahärra tusane“ ja vilistab jälle, aga üsna fasa ja kurvasti. Mis arvate, noored sõbrad, kas ei oleks te kõik ajakirjale abiks female sõnumeid saates ja teda tellides. Kui hääd oleks siis toimetaja meel ja kuidas ärijuht tuleks alati rõõmsasti toimetaja juure!

Edew Hunt.

Nii töötame enda ajakirja kasuks;
(I Aastakoosoleku otsuse täideviimine.)

Malevad:	Liigete arv*	Antavad		Antud	
		Tellimised	Summa	Tellimised	Summa
Lääne	43*	30	1.500	30	1.000
Narva	179*	120	6.000	120	
Nõmme	114*	80	4.000		
Paide	100	70	3.500		
Petseri	30*	10	500		
Rakvere	58*	40	2.000	60	
Saare	117*	80	4.000	80	
Tallinna	500	300	15.000	85	
Tartu	113*	170	8.500	100	
Valga	84*	60	3.000	60	
Võru	73	40	2.000		

*) Tähega märgitud arv on Päästaabi andmell, kursiviga trükitud on täienenud, teised on umbkaudsed.

Ajakirja võistluse auhindajaks kuuluvad: V. Freyvald S. S. S.-i liikmena, skm. J. Kõrs Skautmasterite kogu poolt ja nskm. A. Grönberg ajakirja toimetuse liikmena, kuna nr. 2 eksikombel teatasime, et sinna kuulub nskm. H. Hammer.

Skautlist kirjapaberit kavatses ajakirja müügile lasta. Arvatavasti tuleb see müügile vaid E. S. M. liigetele, piiratud arvul, ilmudes 1928 aasta veebruari algul.

Ajakirja klišeed, kus sõna skaut kirjutatud o tähega muudetakse uute vastu, loodetavasti uuel aastal, kuna seda seni kulude kokkuhoiu mõttes pole tehtud.

Järgmine number ilmub Vabariigi 10 aastapäevaks.

*Tublike skaudile
on ilusamaiks jõulu-
kingiks aastakäik*

„EESTI SKAUT“i

*Tõsist rõõmu val-
mistab nii hundipo-
jale kui ka skau-
dile vaid skautlik
jõulukink.*

*Tartu, Vallikraavi 19,
kirjad: Tartu, postk. 130*

„Eesti Skaut“

toob kirjeldusi
kõikidelt skaut-
luse alaosadelt
sise- ja välja-
maalt

Skautline ajakiri

EESTI SKAUT

Eesti Skautide
Maleva Häälekandja

„Eesti Skaut“

on kaunistatud
ülesvõtetega,
joonistustega,
karrikatuuridega,
diagrammidega

„Eesti Skaut“

maksab aastaks
150, poolaastaks
75 marka, üksik-
nummer 25 mk.

„Eesti Skaudi“

üksiknumbrid
müügil suure-
mates raamatu-
kauplustes ja
levitajatel skaut-
rühmades